Convorbiri cu domnul Gore suportul nr. 1 al moralei

— Se pare, zic, că valul de violențe de pe stadioane debordează chiar și așteptările cele mai lucide. Ziarele de luni au început să furnizeze cu regularitate transformată-n obicei, nu numai scorurile de pe teren, dar și rezultatele din tribune : sticle de Pepsy în capul fundașilor laterali, arbitri bătuți, observatori molestați. Iar ziarele de marți tipăresc, cu egală regularitate, chemări grave la luptă împotriva huliganismelor.

— Chemări care — preia dl. Gore ștafeta — au avut ca prim rezultat o ședință organizată de forurile responsabile și consacrată elementelor iresponsabile. Vreme de șapte ore și jumătate participanții, printre care m-am numărat și eu, au sugerat măsuri drastice pentru frinarea spiritelor. Gazetarii au propus campanii de presă, susținute intens prin articole, foiletoane satirice și note acidulate cotidian, crainicii radiodifuziunii s-au angajat să transmită rubrici bisăptămînale anume închinate fenomenului, televiziunea să prezinte bătăușii pe ecran în aceleași emisiuni cu gestionarii prinși că au furat peste 200 000 lei, metodiștii au pus la punct texte educative ce vor fi citite, la megafon, înaintea tuturor meciurilor de campionat și mai ales după ce U.T.C.-ul și U.A.S.R.-ul își vor pune la bătaie influența spirituală prelucrînd pînă la 31 decembrie a.c. în organizațiile de bază referatul intitulat : „Pentru combaterea continuă a manifestărilor nesănătoase de pe terenurile de sport", cercetătorii de la Institutul Pedagogic purced la un studiu amplu privind metodologia antiviolenței etc, etc. Dar, — continuă dl. G — cea mai interesantă soluție a furnizat-o un eminent profesor de psihologie aplicată, acad. prof. dr. Emilian Vencescu, om de știință emerit de la Universitatea din București.

— Ce-a spus bătrînul ?

— „Tovarăși, (citez din memorie) experiența mea de peste 60 de ani mă determină să precizez cu toată răspunderea că singura modalitate eficientă de luptă împotriva stărilor stihinice, nevoilor de defulare ale individului contemporan și instinctului primar agresiv o constituie înconjurarea fiecărui teren de fotbal cu un gard solid de sîrmă.

CONCURS

Acum, cînd se-apropie sfîrșitul de an, dl. G. a hotărît — contaminat probabil de obiceiul universal al sondajelor, concursurilor și testelor bilanț — să organizeze — pentru prima oară la noi o anchetă pe tema :

„CEA MAI BUNĂ FEDERAȚIE A ANULUI 1968".

Cititorii acestei rubrici sînt rugați să completeze cuponul de mai jos, indicînd primele 5 (cinci) federații în ordinea preferințelor. Răspunsurile urmează a fi adresate ziarului pînă la 23 decembrie a.c.

CUPON DE PARTICIPARE Federația nr. 1 a anului

1) . . . . . .
2) . . . . . .
3) . . . . . .
4) . . . . . .
5) . . . . . .
Numele. . . . . .
Adresa. . . . . .

Premii-surpriză.

p. conf.
AL. MIRODAN

BOXERUL CARE A PIERDUT NUMAI 6 LUPTE DIN 131

MECIURILE, SPERANȚELE ȘI REGRETELE LUI ION CHIRIAC

O fotografie a lui Ion Chiriac din perioada în care boxa la Paris în manajamentul faimosului G. Leclerc

Cu mulți ani în urmă, numeroși copii din mahalalele bucureștene erau mari colecționari de capace de bere. Ion Chiriac avea însă alte preferințe care stîrneau curiozitatea puștilor din cartierul Abator : ambalajele unor ciocolate pe care erau tipărite fotografiile unor boxeri celebri din vremea aceea : Lucian Popescu, Toma Aurel, Moți Spakov și alții. Ei se oprea adeseori în fața unor afișe mari, lipite pe garduri, care chemau pe amatori să vadă galele de box. Într-una din ale, în poarta casei sale a apărut un afiș cu o mențiune senzațională. La sfîrșitul reuniunii, se menționa în afiș, „o mașină va trece peste boxerul Dumitru Pavelescu !"

Bineînțeles că minusculul Chiriac n-a lipsit de la această dracovenie, dar mașina n-a trecut și n-avea să treacă niciodată peste boxerul Pavelescu din diverse ...motive tehnice : ba n-are loc să intre în sală, ba nu s-a găsit mașina, ba era indispus nea Pavel. Chiriac a văzut însă atunci primul meci de box din viața sa, între Gheorghe Georgescu și Albert Blank. Număra doar 14 ani. Din seara aceea, ideea de a urca și el scările ringului nu i-a mai dat pace. L-a văzut și pe Toma Aurel, a cărui fotografie (de pe ambalajul ciocolatei) o ținea acasă, prinsă într-o pioneză, deasupra patului. Toma l-a încîntat. Era mic de statură dar bine legat (aflase că are 42 de kilograme) și din pumni îi scăpărau scîntei. „Ce n-aș da să ajung și eu un boxer ca Toma Aurel", i-a spus într-o seară lui taică-său. Supărat de-a binelea, bătrînul l-a luat de mînă și l-a dus în sala unde conducea antrenamentele Zamfir Popazu.

— Maestre, te rog pune pe cineva să-l bată măr pe mucosul ăsta, să-i iasă gărgăunii din cap.

Bineînțeles, Popazu l-a primit. L-a dat pe mîna lui Barasch, apoi pe aceea a lui Tudose dar, cu toată cheifăneala pe care a primit-o, Chiriac nu s-a speriat. Dimpotrivă. Timp de șase luni, maestrul Popazu nu l-a mai pus să se bată cu nici un adversar. Dar a bătut mingea pară și sacul, a boxat în fața oglinzii, a sărit la coardă, încît seara ajungea acasă sleit de puteri. După șase luni, Popazu l-a scos pe ring, la campionatele orașului București. Chiriac avea 15 ani. A cîștigat titlul la „minimă", convingîndu-l definitiv pe antrenor de valoarea sa. Un an mai tîrziu (1938) se clasează al doilea pe țară la categoria muscă, iar în 1939 îmbracă primul său tricou de campion național la amatori.

PROFESIONIST, PENTRU A BOXA CU MÂNUȘI „CELEBRE"

Dorința de a boxa cu „mănuși celebre" l-a determinat pe Chiriac să treacă la profesionism, astfel că, în 1940, el abandonează „hermina albă". După un an de zile îl învinge pe Bidrinschi, Împăratu și Voinescu, anunțîndu-și pretențiile la cucerirea centurii categoriei muscă. Titlul era deținut de Panaitescu-Zigotto, șeful necontestat al „muștelor" de pe vremea aceea. Cu un an în urmă, Zigotto îl învinsese pe fostul campion mondial al categoriei, francezul Valentin Angelmann, așa că vă imaginați ce însemna pentru puțin experimentatul Chiriac o victorie asupra gălățeanului. Noul antrenor al lui Chiriac, Lucian Popescu i-a insuflat, însă calmul atît de necesar și iată că „Nică" (astfel îl numeau prietenii) a realizat ceea ce puțini credeau : victoria și primul titlul profesionist la categoria muscă, titlu pe care l-a deținut pînă în anul 1948.

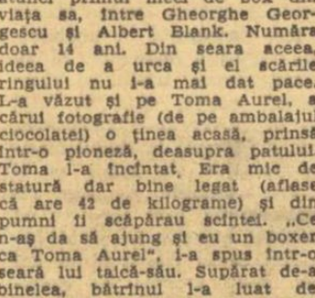

Înaintea meciului cu Serpi

Era în aprilie 1941. Galele de box se țineau lanț, grație unor organizatori inimoși, cum era maestrul Gheorghe Preda.

Șalangerii începuseră să dea tircoale, insistent, centurii lui Chiriac, încît deținătorul titlului n-a cunoscut odihna. A fost nevoit să-și apere titlul și prestigiul de campion în fața lui Panaitescu-Zigotto, Bidrinschi și Lăzăreanu (de cîte două ori), Rădan (de trei ori), Împăratu și Mătăsaru (cîte o dată).

DUBLU CAMPION NAȚIONAL

Între timp, însă, lui Chiriac îi venise poftа să atace și centura „cocoșilor". Sandu Ion, campionul de la 54 kg, presimțea parcă vijelia care avea să se abată asupra-i, așa că se pregătea cu mult zel. Nică i-a aruncat mănușa, iar meciul s-a disputat în februarie 1944, la circul Palladium. Zadarnic a căutat Sandu k.o.-ul ; Chiriac se deplasa cu o viteză fantastică și revenea asupra sa ca un torent. Campionul a fost învins la puncte, cedînd titlul șalangerului său. Deci, Chiriac dublu campion.

Ca și la categoria muscă, pretendenții au început să emită pretenții și de data aceasta. Trei meciuri cu Ilie Pițu, tot atîtea cu Nicolae Rădan, două cu Anton Oșca și unul cu Marin Gaspar, dar titlul de campion al cocoșilor a rămas tot în posesia lui Chiriac. Cine ar fi crezut că „într-o mînă de om" se află atîta ambiție, atîta dorință de a realiza ceva și mai de preț ?

PE... URMELE LUI TOMA AUREL

Mare colecționar de amintiri sportive, Chiriac ardea de dorința de a depune în vitrina cu trofee încă o centură. Auzise el că Lucian Popescu se retrăgea din box. Titlul categoriei până avea să rămînă deci vacant. Ce-ar fi dacă ?... A cerut federației să-i desemneze șalanger. Și Pițu ceruse același lucru. Află că fuseseră depuse și alte cereri. Într-o zi, face o vizită la „Gazeta sporturilor". Pykomar, cronicarul de box de atunci, tocmai se așternuse pe scris. În numărul următor trebuia să apară amănunte privind perfectarea meciului.

— Da, Ioane, i-a spus Pykomar. Vei boxa cu Pițu pentru titlul la categoria până.

Meciul s-a disputat în 1945, într-o hală a P.T.T.-ului. Deși dezavantajat de greutate cu vreo 6 kg, Chiriac l-a învins pe Pițu prin abandon în repriza a 8-a, devenind triplu campion național la muscă, cocoș și până. Numai celebrul Toma Aurel mai realizase performanța de a deține în același timp trei titluri de campion. Chiriac era la ora aceea cel mai mare produs al boxului românesc. Nici un boxer nu reușise să-i ia vreunui din titluri, cu toate că și la categoria până „încercaseră marea cu degetul" Dumitru Marin (de două ori), Ilie Pițu și Marin Gaspar (cîte o dată). Ceea ce n-a izbutit nimeni pe ring, a reușit însă — în 1948 — federația, care a decis ca nici un boxer să nu poată deține mai mult de un titlu. Și iată-l pe Chiriac al nostru, care luptase din greu să devină triplu campion al țării, făcînd cadou forului de specialitate titlurile la muscă și până. A rămas, deci campion al categoriei cocoș.

ULTIMA ȘANSĂ DE A DEVENI CAMPION EUROPEAN SPULBERATĂ DE RĂZBOI

Veți întreba, stimați cititori, de ce n-a reușit Ion Chiriac să-și adjudece un titlu de campion continental ? Trebuie spus că în cariera sa de profesionist n-a pierdut nici un meci în țară, singurele sale înfrîngeri producîndu-se la Paris, în fața lui Jean Jouas și Georges Mousse.

— Este marele meu regret, afirmă azi antrenorul Chiriac, gîndindu-se la neșansa avută în lupta pentru titlul de campion al Europei. Să mă explic. În 1942, I.B.U. (forul internațional al boxului) m-a desemnat șalanger oficial la categoria cocoș. Titlul era deținut de francezul Theo Medina. Mă pregăteam cu ardoarea specifică tinereții. Se vînduseră vreo 10.000 de bilete pentru meciul care urma să aibă loc la 30 august, pe stadionul ANEF. Dar Medina n-a putut veni la noi din cauza războiului. Eram deprimat. Îmi pusesem atîtea speranțe în această întîlnire...

MECIUL CARIEREI : VICTORIE STRĂLUCITĂ

Ce s-ar face omul dacă n-ar exista uitarea ? După cîteva săptămîni triste, Chiriac a reînceput antrenamentul cu ambiție și mai mare. În 1943, el a încrucișat mănușile cu italianul Antonio Morabito. Acesta era șalangerul oficial al categoriei până, titlul fiind deținut de Gino Bondavali. Lupta a fost infernală, încît mii de spectatori prezenți pe arena Venus au urmărit meciul în picioare. În colțul ringului, antrenorul lui Morabito, Cesare Desantis, mușca mereu din prosop, iar cînd juriul a dictat „meciul", s-a așezat, sleit de puteri, pe scaunul său.

Chiriac a susținut însă meciul consacrării sale în compania lui Beniamino Serpi, meci pe care l-a cîștigat strălucit. Într-adevăr, Chiriac a boxat în stil de autentic campion, utilizînd cu dexteritate directul de stînga, biocînd minunat și eschivînd cu o ușurință care evidențiia un excepțional simț al ringului.

...Anii au trecut. Boxerul care susținuse 131 de meciuri (din care pierduse numai patru ca amator și două ca profesionist) s-a instalat temeinic în colțul elevilor săi de la Steaua...

Romeo CĂLĂRAȘANU

SPORTUL magazin

Vînătoarea a luat sfîrșit. Acum, cînd oamenii și-au satisfăcut pasiunea, poate începe „marele sfat" al... campionilor adevărului

DACĂ NE-AR FI PICAT „O FARFURIE ZBURĂTOARE"...

Vînătoarea este, pe lîngă altele, și sportul care reunește oameni de cele mai diferite vîrste și profesii. Întîlnești pe cîmpul de vînătoare, acum în timp de iarnă, tineri cu mustața abia mijindă, cărora statutul AGVPS le dă voie ca la 18 ani împliniți să stăpînească o pușcă, întîlnești oameni în puterea vîrstei, cît și pe unii trecuți de mult de a doua tinerețe, cărora statul le-a acordat o binemeritată pensie, după ani și ani de muncă. Sub aspectul profesiei, al preocupărilor, lucrul se diversifică și mai mult. Erau, duminica trecută, la vînătoare pe un cîmp din apropierea Tîrgoviștei tractoriști, judecători, procurori, strungari, medici, ingineri, lucrători din comerț, pensionari, studenți, țărani cooperatori, funcționari, ziariști etc. Clou-ul zilei l-au constituit soții Gretti și Gheorghe Marinescu, amîndoi tineri și amîndoi ingineri mecanici, din București. Socoteam atunci că, dacă ne-ar pica din cer o „farfurie zburătoare", eram în măsură, toți cei prezenți pe cîmp, s-o „judecăm" din toate punctele de vedere și chiar să aducem serioase contribuții la dezlegarea întregului mister. Dar, cu gîndul la asemenea lucruri extraterestre, am scăpat primul iepure sosit în întîia goană. A plecat urecheatul mult mai grăbit decît venise, stimulat de cele două focuri pe care le-am aruncat aiurea, în vînt. Lucrul n-ar fi fost chiar atît de grav (i se poate întîmpla oricui !) dacă bilanțul primei goane n-ar fi înfățișat-o pe inginera Gretti Marinescu cu doi iepuri împușcați. Și după ce că era tînără, începătoare într-ale vînătorii, mai și minuia (cu multă eleganță, după cum am văzut mai tîrziu) o pușcă de calibru 20, armă cu care numai bunii trăgători se încumetă să meargă la vînătoare. În sfîrșit, m-am mai liniștit puțin pentru iepurele scăpat, aflînd că nici soțul dînsei nu împușcase nimic în goana aceea.

A urmat altă goană și altele.

Iată și un alt motiv de satisfacție

Dată fiind componența eterogenă (profesional și social vorbind) a grupului de vînători, organizatorul vînătorii, destoinicul președinte al Asociației județene de vînătoare și pescuit sportiv Dîmbovița, Ion Dumitru, a avut serios de furcă în ziua aceea. Dar a reușit să-i împace, să-i satisfacă pe toți. Autorul rîndurilor de față a reușit să mai scape cîțiva iepuri, după ce a împușcat trei și a socotit că, oricum, prestigiul lui de vînător nu e în primejdie. Iepurii scăpați trăiesc probabil și astăzi datorită deformației lui profesionale, recte indiscreției gazetărești : era „cu ochii" mai mult pe vecinii de stand decît pe iepuri. Și, din aceasta, au avut de cîștigat iepurii, dar și el : a văzut cum vînează fiecare, într-un stil propriu, probabil, fiecărei profesii. Astfel, medicul ridica pușca încet, cu mare atenție, de parcă ar fi apropiat seringa de pielea bolnavului ; tractoristul urmărind iepurele rotea țevile puștii într-o parte ori în alta de parcă ar fi rotit volanul tractorului încercînd să evite o groapă ; inginerii „lucrau" cu pușca aidoma ca la planșetă — „puneau" focul pe țintă, nici un milimetru mai sus ori mai jos. În rest, un colonel admonesta furios fiecare iepure care nu păstra direcția de marș către pușca sa, pensionarul îi asigura optimist — „lasă că vii tu data viitoare", procurorul îi intenta pe loc urecheatului fugitiv un proces cu o mie de implicații penale și așa mai departe.

Dar, la prînzul cel mare, cînd s-a încheiat vînătoarea zilei, nimeni nu era supărat. Dimpotrivă. Cu obrajii înroșiți de ger și de vîntul subțire și curat („numai firul lui" — cum observa cineva), adunați în jurul focului, vînătorii cinsteau tare bine dispuși cuprinsul genților și rucsacurilor doldora.

Iată, așa, am avut parte de încă o frumoasă zi de vînătoare. Și de aceea mi se și pare că pînă duminica viitoare e o veșnicie !...

Ilie CARCIU

V-o prezentăm pe :

OLGA TUDORACHE

CAMPIOANĂ LA ECHITAȚIE A ASOCIAȚIEI „ARTA"

Pasiunea pentru echitație s-a născut în anii copilăriei. La 12 ani Olga călărea — cu șa și fără șa — prin împrejurimile localității natale, Oituz. Plăcerea orelor de călărie o plătea însă cu o „taxă" specială. Un unchi, care avea doi cai, îi spunea de fiecare dată : „Olguța, dacă vrei să încaleci, du caii la gîrlă, spală-i și țesală-i bine, bine de tot".

După ce-și achita, cu multă rîvnă, „taxa" respectivă, nepotica — fericită — pornea pe unul dintre cai, un roib. Uneori ajungea pînă la Leșunț, în pădure, cale de 18 km. Cutreiera ore în șir, pe drumeaguri și poteci, prin desișuri, pe tăpșane, peste mici cursuri de apă. „Obstacolele mă pasionau — își amintește Olga Tudorache — și cu cît drumul era mai anevoios, cu atît bucuria finală era mai mare". Și frumoasele cavalcade, de cele mai multe ori solitare, ale micii amazoane de pe valea Oituzului au durat pînă pe la 15 ani...

ÎNTRE COLEGI SPORTIVI

Cu 10—15 ani în urmă, în cadrul asociației sportive „ARTA" se desfășura o susținută activitate polisportivă a actorilor bucureșteni (de diferite vîrste), unii dintre ei obținînd rezultate de certă valoare. O ambianță sportivă, care i-a redeșteptat prima pasiune (caii), alături de una existentă : scena.

Și astfel, iat-o preocupîndu-se din nou de cai, atît de îndrăgiți cîndva. Debutează în anul 1958, participînd, cu calul Bega, la concursurile de trap de pe hipodromul Băneasa (pe locul unde se află astăzi Pavilionul Expoziției). Întrecerile de trăsurici (sulchi), pilotate de către actrițe și actori, au avut o „vogă" a lor, stîrnind un interes deosebit în rîndurile spectatorilor. Printre colegii de turf se aflau : Jenny Argeșeanu, Liliana Tomescu, Vally Clos, Boris Ciornei, George Buznea și mulți alții.

UN VALOROS RECORD

În anul următor — 1959 — împreună cu alți slujitori ai scenei (printre care Elisabeta Henția, Eugenia Marian, Florin Vasiliu, Ștefan Glodariu, experimentat călăreț, etc., etc.) desfășoară o susținută activitate competițională pe arena cu obstacole din Calea Plevnei.

Antrenorul grupului de artiști — maestrul sportului V. Pinciu — era foarte exigent. Și roadele muncii, desfășurate sub „bagheta" sa severă, nu s-au lăsat așteptate. În acest sens, stau mărturie numeroase diplome — însoțite de medaliile respective — cucerite în 1959. De pildă, de patru ori locul I și titlul de campioană a asociației sportive „Arta". Tot în acel an (de data asta aparînd culorile A. S. Recolta) se clasează pe primul loc într-un concurs cu caracter republican. Și așa mai departe... seria succeselor fiind încununată cu un valoros record de obstacole : 1,60 m.

ÎN DILEMA

Desigur, este greu pentru un actor să se prezinte în zorii zilei pe terenul de echitație, unde îl așteaptă o muncă migăloasă, dură, chiar sîcîitoare uneori, în vederea obținerii de performanțe. Mai ales după ce, în ajun, a avut în timpul zilei repetiții, iar seara spectacol ; ori s-a înapoiat tîrziu de pe platoul de filmare după 10—12 ore de lucru, uneori chiar mai mult. Și asta săptămîni în șir. Și, totuși, o bună bucată de timp OLGA TUDORACHE făcea aceste eforturi duble, istovitoare la un moment dat. O urmărea gîndul să abandoneze teatrul. Pentru un timp...

Opțiunea a fost mereu amînată, arta și sportul mergînd încă o vreme mînă în mînă. Noi roluri care o solicitau din ce în ce mai mult, pe scenă și în filme, precum și preocupările materne, au „răpit-o" pînă la urmă definitiv arenei sportive. Păstrează, însă, pentru sport — după cum ne-a mărturisit — aceleași calde sentimente...

Emil IENCEC

Aeroportul Internațional Băneasa

primește înscrieri pentru cursul de controlori trafic aerian cu durata de 11 luni cursuri teoretice și 11 luni practică

— Se primesc absolvenți liceu cu serviciul militar satisfăcut, vîrsta maximă 30 ani, cu domiciliul stabil în București

- Vizita medicală este eliminatorie.

Acte necesare la înscriere :
- cerere tip (de la aeroport).
- diplomă de bacalaureat (certificat de absolvire).
- certificat de naștere în copie legalizată.

Înscrierile se primesc zilnic între orele 12—14 pînă la data de 21 decembrie 1968, la sediul Aeroportului Internațional Băneasa, serviciul personal.

PÉTANQUE LA PARIS

Unul din peisajele inedite pe care după-amiaza pariziană — indiferent de evenimente — le oferă trecătorului prin parcurile publice este masa jucătorilor de pétanque. De la vîrsta pubertății pînă la cea a senectuții, uneori chiar fără deosebire de sex, se joacă frenetic pétanque. În imensa grădină Tuileries, din prețiul muzeului Louvre pînă în Place de la Concorde, în Jardin du Palais Royal sau în esplanada din fața Domului Invalizilor, peste tot unde există o bucățică de pămînt bătut, umbrită de doi platani și mărginită de o peluză înverzită, cu trei bănci pentru odihnă, peste tot, la o oră dincolo de amiază, vezi apărînd copii sau persoane în toată firea (ba, chiar mai adesea, bătrînei) purtînd într-o zgardă din cureluțe de piele trei bile sau mai multe de metal argintiu, ca de oțel, purtîndu-le cu o mîndrie de parcă ar ieși cu balonul în mijlocul arenei la Parc des Princes, să decidă cîștigătoarea Cupei Franței.

Mîndria aceasta, rău disimulată, pare ancestrală, ca și jocul. Este foarte probabil că rostogolirea bilei a fost una dintre primele desfătări ale omenirii. Nu e nimic mai firesc decît să te bucuri de inerția prelungită a unei mase sferice pe care ai pus-o în mișcare. Pînă și regele fotbal își trage obîrșia.

Locul și-l aleg fără multă tevatură, printre doi copaci, atît cît să nu disturbe jocul celorlalți. Deșartă bilele din lesă, scot din buzunar un arșic și-l aruncă la întîmplare, cale de vreo 4—5 metri. Apoi, de la o linie trasată arbitrar cu piciorul pe pămînt, primul jucător caută să culiseze o bilă, cu efect, cît mai aproape de arșic. Al doilea va face aceeași tentativă. Aceasta e faza plasării. Urmează faza dislocării, în timpul căreia oponenții se străduiesc, prin azvîrlirea mai violentă a bilei, dar cu boltă, să mute din loc prin ciocnire piesa adversarului. Acum să vezi ofuri și regrete și palme bătute peste șold a necaz ! Cîștigă, firește, cel ce are bila mai puțin departe de arșic. Și totul repornește da capo, aproape fără răgaz, pînă la lăsarea întunericului. Uneori se notează punctele obținute, alteori partenerii se mulțumesc cu satisfacția jocului în sine, ceea ce îi conferă o anumită noblețe în înțelesul pe care-l dă lui Coubertin sportului.

Obiceiul e din Midi, din sudul Franței, la miază-zi de Lyon, de unde și numele mai aristocratic de „boules lyonnaises", spre deosebire de apelativul popular pétanque. Pasiunea cu care se joacă, fără jenă față de privitorii întîmplători (de obicei străini), așa cum se dispută partidele de table sau de șah în Cișmigiu, provoacă nu mai puțin decît uimirea. Uneori, chiar admirația. Exercițiul acesta în aer liber, cu șalele mai mult îndoite, pretinzînd dexteritate și spirit competitiv, este un passe-temps *plăcut dar și util, după toate canoanele lui Horațiu. Pensionari cu șapca pe sprînceană sau cu bereta pe-o ureche, copii și tați vegheați de mama croșetînd pe bancă, nu pot găsi distracție mai adecvată într-un oraș în care snack-barurile încearcă în zadar să gonească ceea ce este și va rămîne tipic franțuzesc...*

Victor BANCIULESCU